

SOBOLUL muncise din greu toată dimineața, scuturând, de primăvară, mica lui locuință. Întâi cu mătura, apoi cu cârpa; iar la urmă se cocoțase pe scări, pe mese și pe scaune cu o bidinea și o căldare de var și lucrase până ce-și simțise gâtul și ochii plini de praf, iar brațele îi atârnav grele și obosite. Primăvara plutea prin văzduh, deasupra lui, și zvâcnea în adâncul pământului, sub el și împrejurul lui, străbătând până și întunecoasa și micuța-i locuință cu suflul ei de neliniște și dor. Nu e de mirare deci că, deodată, Sobolul, zvârlind jos bidineaua, zise:

— La naiba! Să mă slăbească! Mai dă-o încolo de scuturătură!

Și o zbughi din casă fără să-și pună măcar haina pe el. Parcă-l chema de sus un glas poruncitor, căruia nu i se putea împotrivi. Se îndreptă spre micul tunel ce ducea drept în sus și care, în cazul lui, corespundea drumului pentru trăsură, presărat cu pietriș, ce-l au animalele cu reședințe mai aproape de soare și de aer. Zgârie și zgândări și râcăi și săpă și iar săpă și râcăi și zgândări și zgârie, lucrând de zor cu lăbuțele și mormăind către sine: „Mergem sus! Mergem sus!“, până când – *zdup!* – botul îi răzbi la lumina soarelui și se pomeni rostogolindu-se în iarba caldă a unei poieni mari.

„Frumos e!“ își zise Sobolul. „E mai frumos decât să văruiești!“ Razele soarelui îi cădeau fierbinți pe blană, adieri blânde îi mângâiau fruntea înfierbântată și – după pustnicia în care trăise timp atât de îndelungat în casa lui de sub pământ – ciripirile vesele ale păsărelor îi izbeau urechea amorțită ca niște strigăte de

bucurie. Se ridică printr-o săritură pe toate patru picioarele dintr-odată și, pătruns de dragoste de viață și de bucuriile primăverii fără de văruială, își urmă drumul, străbătând poiana, până ajunse la gardul viu care mărginea capătul celălalt.

— Oprește-te! îi zise un iepure bătrân, postat în deschizătura gardului. Cincizeci de bani taxa de trecere pe șoseaua particulară!

Fu însă dat peste cap într-o secundă de către Sobolul nerăbdător și plin de dispreț, care continuă să ȝopăie de-a lungul celuiilalt hotar al poienii, bătându-și joc de neamurile iepurelui, ce-și scosese în grabă căpșoarele din găurile lor să vadă care era obiectul litigiului.

— Spanac! le mai trânti el ironic și dus fu, înainte ca iepurașii să fi putut găsi un răspuns demn și satisfăcător.

Începură atunci să se certe între ei.

— Ce dobitoc ești! De ce nu i-ai spus...

— De ce nu i-ai spus tu...

— Ar fi trebuit să-i amintești...

Și așa mai departe, cum se obișnuiește în asemenea cazuri; dar bineînțeles că era prea târziu, ca întotdeauna.

Părea totul prea frumos ca să fie adevărat. Sobolul hoinărea zorit de colo până colo prin poieni, de-a lungul hotarelor de tufișuri, prin pădurici, și găsea pretutindeni păsări clădindu-și cuibul, flori îmbobocind, frunze zvâcnind din muguri – toate voioase și lucrând cu spor. Și în loc să-l mustre conștiința și să-i șoptească, înțepându-l ca un ghimpe: „Văruiala!“, el nu simțea decât ce încântător era să fii singurul leneș printre toți acești cetățeni gospodari.

Își simți fericirea fără de margini când, tot hoinărind fără nicio țintă, se văzu deodată la marginea unui râu ce venea cu apele mari. În viața lui nu mai văzuse un râu – acest animal neted și lucios, sinuos și puternic, care gonea și chicotea, care apuca toate câte le întâlnea în cale cu un gâlgâit și le dădea iar drumul, în hohote de râs, ca să se arunce din nou spre alți tovarăși de joacă, ce se smulgeau la rândul lor din

strânsoarea sa și erau iarăși prinși și ținuți. Totul era tremur și înfiorare, sclipiri și luciri, foșnet și vârtej, șoptă și spume. Sobolul era vrăjit, încântat, fascinat. Merse pe lângă râu cum mergi, când ești foarte mic, lângă cineva care te ține sub vraja unor povestiri minunate. Și când în cele din urmă obosi, se așeză pe mal, în timp ce apa tot mai murmură fără de astâmpăr, spunându-i în șoptă, una după alta, cele mai frumoase povești din lume, trimise din inima pământului spre a fi spuse în cele din urmă mării celei veșnic nesățioase.

Și, cum ședea el pe iarbă și privea de-a curmezișul apei, ochii i se opriră la o gaură întunecoasă din celălalt mal, chiar deasupra marginii apei, și, visător, începu să se gândească ce simpatică locuință ar fi una ca asta pentru un animal cu puține nevoi, căruia i-ar plăcea să aibă o bomboană de reședință de vară, pe malul apei, departe de zgomot și praf. În timp ce tot privea, ceva strălucitor și mic păru că sclipește în inima casei, dispăru, apoi sclipi din nou, ca o stea mititică. Dar cu greu putea fi o stea într-o poziție atât de ciudată; și prea era mică și strălucitoare ca să poată fi un licurici. În timp ce privea, luminița îi făcu semn și mărturisi astfel că era un ochi în jurul căruia o fețișoară mică începu să prindă contur, ca un cadru în jurul unui tablou.

O fețișoară mică, oacheșă, cu mustăți.

O fețișoară rotundă și gravă, cu aceeași lumină în ochi care îi atrăsese întâi băgarea de seamă.

Urechi mici și curățele și păr bogat și mătăsos.

Era Șoarecele-de-apă!

Cele două animale stătură locului și se priviră cu luare-aminte.

— Bună ziua,, Sobolule! zise Șoarecele-de-apă.

— Bună ziua, Șoarece! zise Sobolul.

— Nu vrei să vii până la mine? întrebă apoi Șoarecele.

— Ți-e ușor să vorbești, zise cam cu ciudă Sobolul, care era nou în ale apei.

Șoarecele nu răspunse nimic, ci se plecă, dezlegă o funie și o trase spre dânsul; apoi, ușurel, sări într-o barcă mică, pe care Sobolul nici n-o observase. Era vopsită cu albastru pe dinafară, cu alb pe dinăuntru, avea exact măsura a două animale și câștigă de îndată inima Sobolului, deși el nu-i înțelegea încă pe deplin rostul.

Șoarecele vâsli cu iscusință, trecu apa și opri barca. Apoi îi întinse Sobolului laba dinainte, în timp ce acesta cobora cu mare băgare de seamă.

— Ține-te de mine! zise el. Hai, acum pășește iute!

Și, spre marea lui mirare și încântare, o secundă mai târziu, Sobolul se văzu șezând în partea dinapoi a unei bărci adevărate.

— Ce zi minunată! zise el, în timp ce Șoarecele împinse barca de la mal, punând iarăși mâna pe vâsle. Știi că până acum n-am fost în viața mea într-o barcă?

— Cum? exclamă Șoarecele, rămânând cu gura căscată. N-ai mai fost... în viața ta... într-o... n-ai fost?... Asta-i bună, dar atunci ce-ai făcut?

— Este atât de plăcut? întrebă Sobolul cu sfială, deși începuse a se convinge când se rezemă de jilțul său și privi pe rând pernțele, verigile lor și tot dichisul nemaipomenit al bărcii, care începuse să alunece ușor sub el.

— Plăcut? Nu există ceva mai minunat! zise solemn Șoarecele-de-apă, plecându-se înainte spre a lovi apa. Crede-mă, prietene, nu e nimic pe lume mai frumos decât să te lași dus de barcă. Să te lași dus – urmă el visător – doar dus... de barcă... să te lași dus...

— Ia seama, Șoarece! strigă Sobolul deodată.

Era prea târziu. Barca izbi malul cu toată puterea.

Visătorul, vâslașul cel vesel, zăcea pe fundul bărcii, cu călcâiele în aer.

— ...dus de barcă... sau pe fundul ei – continuă Șoarecele, ridicându-se cu un zâmbet voios. În ea sau pe lângă ea, n-are importanță. Nimic nu pare să aibă importanță. Nimic nu pare să aibă importanță, asta-i frumusețea. Fie că pleci, fie că nu, fie că ajungi la destinație, fie că te trezești în altă parte sau că nu ajungi nicăieri, ai tot timpul ce să faci, și nu faci nimic deosebit; și, după ce ai sfârșit ce aveai de făcut, tot te mai așteaptă ceva, de care te poți ocupa dacă-ți place, dar de care ai prefera să nu te apuci. Ascultă! Dacă într-adevăr n-aveai nimic de gând pentru astăzi dimineață, ce-ar fi s-o luăm amândoi pe râu în jos și să petrecem ziua împreună?

Sobolul jucă din degetele de la picioare, în semn de bucurie, își întinse pieptul într-un suspin de mulțumire și se rezemă fericit înapoi, pe pernele moi.

— Ce minunat am să petrec! exclamă el. Să pornim de îndată!

— Stai nițel! strigă Șoarecele.

Petrecu funia de care era legată barca printr-un inel fixat la debarcaderul casei, se sui iar în gaura lui și reapăru după scurt timp, clătinându-se sub povara unui coș de trestie îndesat cu mâncare.

— Vără-l sub picioare, zise el către Sobol, în timp ce cobora coșul în barcă.

Apoi dezlegă funia și apucă din nou vâslele.

— Ce e înăuntru? întrebă Sobolul, care murea de curiozitate.

— Pui rece, răspunse Șoarecele scurt, limbă rece, vițel rece, șuncă fiartă, heringi marinați, salată, pateuri, rață sălbatică, mezeluri, bere, limonadă, sifon...

— Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te! strigă Sobolul în extaz. E prea mult!

— Crezi? întrebă Șoarecele, devenind serios. Cam atâta iau cu mine de obicei în excursii din astea mici; și celelalte animale veșnic spun că sunt zgârcit la porții.

Sobolul nici nu mai asculta. Absorbit de noua viață pe care o descoperea, îmbătat de scânteierea și tremurul râului, de mirosuri, sunete și soare, muiase o labă în apă, trăgând o dără lungă, și visa cu ochii deschiși. Șoarecele-de-apă, ca un bun tovarăș ce era, vâslea înainte și se silea să nu-l deranjeze.

— Îmi plac grozav hainele tale, băiatule, zise el, după ce trecuse în felul ăsta cam o jumătate de oră. Am de gând să-mi fac și eu o haină de gală din catifea neagră, îndată ce o să-mi permită mijloacele.

— Iartă-mă, zise Sobolul, făcând o sfortare ca să revină la realitate. Trebuie să mă crezi foarte necioplit; dar toate astea sunt atât de noi pentru mine! Vasăzică asta e un râu!

— Râul, îl corectă Șoarecele.

— Și tu trăiești chiar lângă râu? Ce viață frumoasă!

— Lângă el și cu el și pe el și în el, răspunse Șoarecele. El e totul pentru mine: frate și soră, mătuși și prieteni, mâncare și băutură și, bineînțeles, baie. E lumea mea și nu-mi doresc alta. Ce nu are el nu mă interesează și ce nu știe nu merită să fie știut. Doamne! Cât de bine ne înțelegem! Iarna și vara, primăvara și toamna, în el găsesc neconținut plăceri și aventuri. Ce mai trai când vin apele mari, prin februarie, și pivnițele și subsolul meu se umplu doldora cu băutură ce n-o pot bea, iar apa roșcată trece clocotind pe lângă fereastra cu cea mai frumoasă vedere a dormitorului meu! Sau când apele scad din nou și lasă în urma lor petice de mâl care mirosoare a turtă dulce! Papura și buruienile înfundă canalele și pot să mă plimb pe toată albia râului fără să-mi ud picioarele. Unde mai pui că găsesc mâncare proaspătă și tot felul de lucruri scăpate din bărci de lumea nebăgătoare de seamă!

— Dar nu e cam plicticos uneori? îndrăzni să întrebe Sobolul. Doar tu și apa – și nimeni cu care să schimbi o vorbă!

— Nimeni cu care... Asta-i bună!... Dar trebuie să fiu înțelegător cu tine, zise Șoarecele, iertător. Ești nou pe-aici și bine-nțeles că nu știi. E atât de aglomerat malul acuma, încât mulți au început să se mute. Nu, nu mai e ca pe vremuri, nici vorbă! Vidre, cocostârci, codobaturi, găinușe de apă; te întâlnești cu ei la tot pasul și veșnic te roagă careva să-i faci vreun bine; parcă n-ai avea și tu treburile tale!

— Dar acolo ce-i? întrebă Sobolul, arătând cu laba departe, spre o pădure ce ținea cu întuneric pajiștile unuia dintre maluri.

— Acolo? Nimica nu-i. E Pădurea Sălbatică, răspunse scurt Șoarecele. Noi, locuitorii malului, nu prea ne ducem pe-acolo.

— Nu sunt... hm... nu prea sunt de treabă cei de-acolo? întrebă Sobolul nițel îngrijorat.

— Da, răspunse Șoarecele, stai să vedem! Veverițele sunt cumsecade, și iepurii – unii din ei; printre iepuri sunt fel de fel... Ei, pe urmă e Bursucul. El trăiește chiar în inima pădurii și n-ar trăi altundeva să-l tai. Drăguțul de Bursuc! De el nu se leagă nimeni. Și bine face! adăugă cu tâlc.

— Dar cine ar putea să-l supere? întrebă Sobolul.

— De, vezi bine că mai sunt și alții, explică Șoarecele cu oarecare șovăială. Nevăstuicile, jderii, vulpile și așa mai departe. Sunt și ei simpatici în felul lor, eu unul mă am bine cu ei; când ne întâlnim, stăm de vorbă și ne-nțelegem destul de bine, dar uneori își dau arama pe față... n-ai ce să le faci... Ei, și pe urmă... nu poți să te încrezi în ei, asta e!

Sobolul știa foarte bine că eticheta animalelor interzicea să stăruie asupra lucrurilor neplăcute sau măcar să faci aluzie la ele; așadar, schimbă vorba.

— Și dincolo de Pădurea Sălbatică? întrebă el. Unde-i albastru și tulpure și se văd ca niște dealuri – sau poate că nu-s dealuri – și ceva care aduce cu fumul orașelor – sau nu-s decât nori?

— Dincolo de Pădurea Sălbatică e Lumea cea Mare, zise Șoarecele. Și asta-i ceva care nu ne privește pe niciunul dintre noi doi. N-am fost niciodată pe-acolo, nici n-am de gând să mă duc. Nici tu n-ai să te duci vreodată, dacă ai cât de puțin scaun la cap. Te rog, nu mai pomeni de locurile acelea... Ei... uite c-am ajuns și la iazul nostru, unde avem să prânzim.

Părăsind cursul râului, trecură într-o apă ce părea la prima vedere un mic lac înconjurat din toate părțile de țărm. Pajiștea verde cobora de jur împrejur spre oglinda liniștită a apei, sub care se zăreau, ca niște șerpi, rădăcini negricioase de arbori. Mai departe, căderea argintie și rostogolirea spumoasă a unui stăvilar

îmbrățișa roata unei mori ce picura neîncetat și sprijinea la rândul ei o căsuță de morar cu acoperișul țuguat și cenușiu. Văzduhul era plin de un susur pașnic, lin și catifelat, din care se desprindeau la răstimpuri glasuri mici și limpezi, vorbind cu vioiciune. Atât era de frumos, încât Sobolul nu putu decât să ridice amândouă labele dinainte și să exclame cu răsuflarea întretăiată: „Doamne, Doamne!”

Șoarecele aduse barca lângă mal, o legă, îl ajută pe Sobol – care tot mai era cam stângaci – să coboare teafăr, apoi scoase din barcă coșul cu provizii. Sobolul

se rugă să-i lase lui plăcerea despachetatului. Șoarecele fu foarte mulțumit să-i îndeplinească rugămintea și să se poată lungi în iarbă, să se odihnească. În acest timp, tovarășul său, emoționat, desfăcu fața de masă, o întinse pe jos, scoase pe rând toate pachețelele misterioase și aranjă conținutul lor în ordinea cuvenită, tot gâfâind mereu: „Doamne! Doamne!“ la fiecare nouă descoperire. Când totul fu gata, Șoarecele zise: „La masă, băietel!“, și Sobolul fu foarte bucuros să dea curs acestei invitații. Începuse foarte de dimineață curățenia casei – cum se cuvine – și nu se oprise deloc ca să îmbuce sau să bea ceva. Trecuse prin atâtea, din acea clipă îndepărtată! Parcă îl despărteau de ea zile întregi!

— La ce te uiți? întrebă deodată Șoarecele, după ce-și mai astâmpăraseră nițel foamea și ochii Sobolului se desprinseseră de pe fața de masă.

— Mă uit, răspunse Sobolul, la o dâră de bășici pe care-o văd umblând la suprafața apei. Vine spre noi. Mi se pare curios. Știi că are haz?

— Bășici? Aha! zise Șoarecele și fluieră voios o chemare.

Un bot lătăreț și lucios ieși la iveală și din apă se ridică Lutrul¹, scuturându-și stropii de pe haină.

— Zgârciți lacomi ce sunteți! zise nou-venitul, îndreptându-se spre coșul cu mâncare. De ce nu m-ai invitat și pe mine, Șoricelule?

— A fost ceva improvizat, explică Șoarecele. Să vă fac cunoștință: prietenul meu, domnul Sobol...

¹ Lutură – vidră (n. red.).

— Încântat, răspunse Lutrul și de aici înainte cele două animale rămaseră prietene. Ce zarvă peste tot! continuă Lutrul. Parcă toată lumea ar fi ieșit pe apă azi! Am luat-o înapoi, spre iaz, cu gândul să mă odihnesc puțin și, când colo, dau de voi! Adică... mă iertați... știți că nu trebuie să mă luați în serios!

Se auzi un foșnet îndărătul lor, venind dinspre un tufiș unde mai rămăseseră prinse o mulțime de frunze din anul trecut. Un cap vărgat, între umeri puternici, se chiorî spre dânșii prin frunzișul des.

— Hai încoa', Bursucule dragă! strigă Șoarecele.

Bursucul mai făcu un pas, doi spre ei, apoi bombăni:

— Hm... lume!

Întoarse spatele și nu se mai văzu.

— Așa e el! zise Șoarecele dezamăgit. Nu poate să sufere lume multă! Nu-l mai vedem pe ziua de azi! Bine... spune-ne, cine e pe apă azi?

— E Broscoiul, de pildă, răspunse Lutrul. În barca lui de curse nouă-nouță; haine noi, toate noi!

Cele două animale se uitară unul la altul și râseră.

— Odată nu-i ardea decât de bărci cu pânze, zise Șoarecele. Apoi se sătură de pânze și îndrăgi lotca. Nu-l mai vedeai decât împingând cu prăjina zi și noapte și a făcut câte și mai câte încurcături. Anul trecut veni la rând pasiunea pentru iaht și trebuia să mergem toți să stăm cu el în iahtul lui și să spunem că ne place.

Ai fi zis că o să-și petreacă tot restul vieții în vaporeșul acela. Se repetă mereu povestea! Ori de ce se apucă, se satură repede și îi vine altă trăsnaie!

— Și totuși e băiat bun, își dădu cu părerea Lutrul, dus pe gânduri, dar n-are stabilitate, mai ales în barcă!

De unde ședeau, puteau zări apa cea mare, dincolo de insulă. Tocmai se zărea trecând o barcă de curse. Vâslașul, șezând în ea, era îndesat și scurt la înfățișare. Stropea grozav, se cam balansa și se vedea că muncește din răsputeri. Șoarecele se ridică și-i strigă bun sosit, dar Broscoiul – căci el era – dădu din cap și trecu înainte.

— Parcă-l văd că acuși cade din barcă, dacă se leagănă așa, zise Șoarecele, așezându-se din nou.

— Sigur c-are să cadă, chicoti Lutrul. V-am spus vreodată istoria aia bună cu Broscoiul și cu păzitorul de la stăvilar? Stați să vedeți: Broscoiul...

O musculiță de mai zbură de colo până colo, rotindu-se deasupra apei, cum au obiceiul zăpăcitele de muște tinere când fac ochi. O vârtoare de apă, se auzi un *bâldâbâc!* – și musculița nu se mai zări.

Nici Lutrul.

Sobolul privi în jos. Glasul îi răsună încă în urechi, dar pe iarba unde stătuse Lutrul nu era nimeni. Nu se zărea niciun lutru cât vedeai cu ochii.

Dar la suprafața apei se putea vedea iarăși o dără de bășici.

Șoarecele fredonă o melodie. Sobolul își aminti că eticheta animalelor interzice orice fel de comentarii cu privire la dispariția neașteptată a unui prieten, în orice moment, din orice pricină sau fără de pricină.

— Da, da, zise Șoarecele, cred că ar trebui s-o luăm din loc. Mă întreb care din noi ar fi mai bine să împacheteze coșul.

Se vedea bine că nu dorea prea mult să facă el treaba asta.

— Te rog, lasă-mă pe mine, zise Sobolul.

Bineînțeles, Șoarecele îl lăsă.

Împachetatul coșului nu fu nici pe departe atât de plăcut ca despachetatul. Așa-i totdeauna. Dar Sobolul era hotărât să rămână bine dispus. Tocmai când isprăvisese de împachetat coșul și-l legase strâns, văzu o farfurie zgâindu-se la el

din iarbă. După ce repetă toată operația, Șoarecele arată spre o furculiță – pe care oricine ar fi trebuit s-o vadă – și în cele din urmă, uite colo, borcanul cu muștar rămăsese afară! Sobolul șezuse pe el fără să-și dea seama. Fu, în sfârșit, gata și treaba asta, fără prea multă supărare.

Soarele era pe asfințite când Șoarecele vâsli încet spre casă, visător, îngânând frânturi de poezii, fără să mai ia seama la Sobol. Dar Sobolul, cu pântecul plin, mulțumit de sine, mândru și simțindu-se ca acasă în barcă – gândea el –, fu cuprins de neastâmpăr. Deodată spuse:

— Șoricelule! Te rog, vreau să vâslesc eu acum!

Șoarecele clătină din cap, zâmbind.

— Încă nu, tinere! zise el. Mai așteaptă să iei câteva lecții! Nu e chiar așa ușor cum pare.

Sobolul rămase liniștit un minut, două. Dar începu să fie din ce în ce mai invidios pe Șoarece, care înainta repede, vâslind puternic și lin. Mândria lui îi șoptea că și el ar fi putut face la fel. Sări în picioare și apucă brusc lopețile. Șoarecele, cu privirea dusă pe apă și tot recitând versuri, fu luat prin surprindere și căzu pe spate de pe băncuța lui, cu călcăiele în vânt. Asta se întâmpla pentru a doua oară în acea zi. Sobolul, triumfător, îi luă locul și, cu încredere deplină, apucă lopețile.

— Oprește-te, nerodule! strigă Șoarecele, din fundul bărcii. Nu știi să vâslești! O să ne răsturnăm!

Sobolul aruncă vâslele înapoi cu o mișcare ce voia să fie elegantă și le înfipse adânc în apă. Greși cu totul lovirea apei la suprafață. Picioarele îi zburară deasupra capului și se trezi peste Șoarece, care zăcea pe fundul bărcii. Speriat foarte, apucă marginea bărcii. În clipa următoare – *băldâbâc!* – barca se răsturnă și Sobolul se găsi în luptă cu valurile.

Aoleu, rece mai era apa... și, vai, ce udă era! Cum îi clipoceau în urechi, în timp ce se scufunda tot mai mult! Ce strălucitor și binevenit îi păru soarele când se ridică la suprafață, tușind și stropind! Ce grozavă îi fu disperarea când se simți căzând din nou la fund! Apoi o labă puternică îl apucă de ceafă. Era Șoarecele – și, vezi bine, râdea. Sobolul îl simțea cum râde; mâna care îl înșfăcase de ceafă se zguduia de râs, împreună cu tot trupul Șoarecelui.

Dar Șoricelul puse repede laba pe o lopată și o băgă sub brațul Sobolului, sprijinindu-l, apoi îl propti la fel și din cealaltă parte. Înotând în urma lui, îl

împinse la țărniș pe nefericitul animal, îl scoase târâș din apă și-l așeză pe iarba: un boț fleșcăit și nenorocit.

După ce-l frecă puțin și-i stoarse parte din apa ce-i înmuiase blana, îi spuse:

— Hai, dragă! Aleargă puțin de-a lungul malului, cât poți de iute, să te-ncălzești și să te usuci! Între timp, eu am să-ncerc să pescuiesc coșul.

Și astfel, nefericitul Sobol, ud pe dinafară și rușinat pe dinăuntru, făcu câțiva pași pîmprejur, până se zvîntă cât de cât, în timp ce Șoarecele se aruncă din nou în apă, ajunse barca, o îndreptă, o legă și-și aduse treptat proprietatea plutitoare la mal. În cele din urmă, se cufundă în căutarea coșului de mâncare și apărui triumfător, după scurt timp, luptându-se cu el până la mal.

Când totul fu iar gata de plecare, Sobolul, moleșit și abătut, își reluă locul în partea dinapoi a bărcii. După ce porniră, zise cu o voce slabă, înecată de emoție:

— Scumpe Șoarece! Generosul meu prieten! Regret din suflet purtarea mea neroadă și ingrată. Mi se rupe inima când mă gândesc cum aș fi putut să pierd coșul ăsta frumos. Am fost într-adevăr un mare dobitoc. Vrei să treci cu vederea toate – numai de data asta – și să mă ierți, să fie totul ca mai înainte?

— Da' nu-i nimic, dragă, răspunse cu voie bună Șoarecele. Ce-i nițică umezeală pentru un Șoarece-de-apă? Eu mai mult sunt în apă decât pe-afară. Nu te mai gîndi la chestia asta! Ascultă! Cred că ar fi nimerit să vii să stai cu mine cîțva timp. E foarte modest la mine, știi, nu ca la Broscoi; așa e, n-ai fost încă pe-acolo; dar cred că te-ai simți bine. Te-aș învăța să vîslești și să înoți și în curînd ai fi în largul tău pe apă, ca oricare dintre noi.

Sobolul fu atît de mișcat de aceste cuvinte prietenoase, încît nici nu putu vorbi de emoție; trebui să-și ștergă cu dosulabei o lacrimă din colțul ochiului. Șoarecele se făcu a nu vedea. În cele din urmă, Sobolul începu să-și vină în fire. Se pricepu chiar să le răspundă, fără a se lăsa mai prejos, unor găinușe de apă care, în trecere, chicotiră între ele pe socoteala înfățișării lui jalnice.

Când ajunseră acasă, Șoarecele făcu un foc zdravăn în odaia lui de primire și-l așeză pe Sobol într-un fotoliu, la gura sobei, după ce-i adusese mai întîi un halat și o pereche de papuci. Apoi îi istorisi despre apă, până să vină vremea mesei de seară. Erau povești ce răscoleau inima unui animal ca Sobolul, învățat să locuiască sub pămînt. Povești despre stăvilare, despre inundații năprasnice, despre pești săritori, despre vapoare care aruncau cu sticle tari (în tot cazul, sigur era că sticlele erau aruncate din vapoare, așadar probabil că ele le aruncau); despre bătlani, care

nu stăteau de vorbă cu oricine și făceau pe grozavii; povești despre pățanii prin șanțuri, despre nopți petrecute la pescuit cu Lutrul sau despre excursii hăt departe pe câmp, cu Bursucul. Masa de seară fu cât se poate de voioasă. Dar foarte curând după aceea, Șoarecele, ca o gazdă bună ce era, trebui să-și conducă oaspetele, grozav de somnoros, până în cea mai bună odăiță de dormit. Aici Sobolul puse capul pe pernă, în deplină pace și mulțumire, știind că prietenul de curând găsit, Râul, mângâia cu valurile-i pragul ferestrei lui.

Ziua aceasta nu fu pentru Sobolul eliberat decât prima dintre multe altele la fel. Zilele erau din ce în ce mai lungi și mai pline de întâmplări, pe măsură ce vara înainta. Învăță să înoate și să vâslească și cunoscă bucuriile apei curgătoare. Cu urechea la tulpinile trestiiilor, se întâmpla să prindă uneori câte ceva din ceea ce vântul le tot șoptea fără-ncetare.

